

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Γανοχώρων ἡ-
σχολεῖτο κυρίως μὲ τὴν ἀμπελοφυῖαν
καὶ τὴν γεωργίαν. Τὰ προϊόντα τῆς ἀμ-
πελοφυῖας, τὰ δεδηλωμένα τῆς ὑπο-
διοικήσεως Μυριοφύτου, κατὰ τὴν στα-
τιστικὴν τοῦ 1901, ἦσαν 18 ἑκατομ-
μύρια ὀκάδες οἴνου, 2 ἑκατ. 300 χιλ.
ὀκάδες ρακῆς, κοινὰ 1 ἑκατ. 150 χιλ.
ὀκάδες καὶ 80 χιλ. ὀκάδες πετρεῖ.

Ἡ γεωργία ὅμως ἦτο εἰς τινα χω-
ρία ἐλαχίστη, εἰς δὲ τὸ Αὐδήμιον δὲν
ὑπῆρχε οὐδόλως διὰ καὶ ἐλέγετο, πα-
ρὰ τινων καὶ ἐγράφετο, «Χαρμανοῖς-
κιοῖ». ἦτοι χωρίον ἀνεν ἀλωνίου.

Πλὴν τούτων εἰς τὰς ἀμπέλους ὑ-
πῆρχον καὶ ὀπωροφόρα δένδρα, ἐν δὲ
ἑκατομμύριον 600 χιλ. ὀκάδες κερασί-
ων, ἀχλαδίων, καὶ βερυκόκκων ἐστελ-
λοντο εἰς Κων/πολιν. Δὲν γὰρ σημει-
ωθῇ, οἱ καρποὶ τῶν Γανοχώρων ἰδίως
τοῦ Αὐδήμιου καὶ τοῦ Νεοχωρίου (τὸ
ὅποιον δὲν ὑπῆγετο εἰς τὴν ὑποδιοική-
σιν Μυριοφύτου, συνεπῶς ἐξαίρεται
τῆς στατιστικῆς τοῦ 1901) δὲν ἐστελ-
λοντο εἰς Κων/πολιν ἀλλὰ εἰς Παϊδε-
στόν καὶ εἰς τὰ χωρία τοῦ κάμπου μέχρι
Μαλγάρων καὶ Χαριουπόλεως. Παρῆ-
γον δὲ τὸ Αὐδήμιον καὶ τὸ Νεοχώριον
ἄφθονα κεράσια, κυδωνία, δαμάσκη-
να καὶ ἀβράμηλα, τὰ λεγόμενα ἀλ-
λοῦ ἐρίκια, τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι
«τὰ ὀδεναν», δηλ. μὲ τὰ ζῶα των τὰ
ἐπήγαγιν εἰς τὰ τοῦροκχώρια καὶ τὰ
ἀντιήλασαν μὲ σιτάρι καὶ ἄλλα δημη-
τριακά.

Τὰ παραθαλάσσια χωρία καὶ ἰδίως
τὰ κάτω τοῦ Μυριοφύτου εἶχον καὶ ἐ-
λαιόδενδρα καὶ παρῆγον ἀρκετὰς ἐλαί-
ας. Εἰς Ἡρακλείσαν καὶ τινα ἄλλα
χωρία ὑπῆρχον καὶ ἐλαιοτριβεῖα.

Εἰς τὴν Χώραν κατεσκευάζοντο καὶ
πῆλινα ἀγγεῖα καὶ κέραμοι, ἀλλὰ τὰ
τελειώτερα κεραμοποιεῖα καὶ πλινθο-
ποιεῖα ἰδρύθησαν εἰς Μυριοφύτον τὰ
ὁποῖα καὶ συνηγωνίζοντο τὰ προϊόντα
τῆς Μασσαλίας.

Εἰς τὰ Γανόχωρα ἀκόμη ὑδρόκμει
καὶ ἡ σπηροφία. Τὰ νοικοῦλια τῶν
Γανοχώρων ἐφημίζοντο ὡς ἐκλεκτὰ
καὶ ἐχρησίμευον διὰ τὴν παραγωγὴν

μεταξοσπόρων. Ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρχον
ἐργοστάσια σποροποιίας εἰς Μυριοφύ-
τον, εἰς Ἡρακλείσαν καὶ Αὐδήμιον ἐκ
τῶν ὁποίων παρήγοντο περὶ τὰς 150
χιλιάδας κυτὰ μεταξόσπορον ἄντα ἐ-
σιέλλοντο εἰς Περούσαν.

Ἐπίσης εἰς τὰ δάση τῶν Γανοχώ-
ρων παρήγετο εἰς ἱκανὴν ποσότητα
καὶ ἄνθος τῆς φιλύρας, τὸ λεγόμενον
φλαμοῦρι ἢ τίλιο, τὸ ὁποῖον ἐστελλε-
το εἰς Εὐρώπην καὶ ἐχρησίμευεν εἰς
τὴν φαρμακίαν ὡς μαλακτικόν.

Παρ' ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτον οἱ κά-
τοικοι δὲν ἦσαν ἱκανοποιημένοι. Ἡ γῆς
δὲν ἐπῆρκει διὰ τὸν αὐξανόμενον ἡ-
μέρα τῇ ἡμέρᾳ πληθυσμὸν τῶν Γανο-
χώρων καὶ ἐτρέποντο οὗτοι εἰς Κων-
σταντινούπολιν, Βουλγαρίαν καὶ ἄλλα-
χοῦ, ὅπου διέπρεψαν εἰς τὸ ἐμπόριον,
τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας. Εἰς
ὅλας τὰς γωνίας τοῦ κόσμου ὑπάρχον
Γανοχωρίτια, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν τυγχά-
νονται πλούσιοι καὶ πολυεκατομμυριοῦ-
χοι. Μετὰ τὸ 1900 ἤρχισε συστηματι-
κὴ μετανάστευσις εἰς Ἀμερικὴν μετὰ
δὲ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν
καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν,
ἢ εἰς Ἀμερικὴν μετανάστευσις γίνεται
συστηματικωτέρα. Οἱ ἀπὸ ἐτῶν ἐργα-
ζόμενοι ἐκεῖ Γανοχωρίτια μνηστεύο-
μενοι μὲ συγχαριανὰς των παραλαμ-
βάγουσιν τὰς συζύγους των εἰς τὸν Νέ-
ον Κόσμον καὶ οὕτω μεταδίδουσι καὶ
εἰς τὰ τέκνα των τὴν παράδοσιν καὶ
τὰ ἔθιμα τῶν χωρίων των.

Τὸ ἔδαφος τῶν Γανοχώρων ἦτο πε-
τρῶδες καὶ ἐν πολλοῖς βραχώδες. Μό-
νον κάτωθι τοῦ Μυριοφύτου, πρὸς
τὴν Ἡρακλείσαν καὶ τὴν Περίστα-
σιν εἶναι πεδινόν. Ὡς ἐκ τοῦ ὀρει-
νοῦ τοῦ ἐδάφους ἡ συγκοινωνία καὶ
ἀ μεταφορὰ διεξήγοντο διὰ ζώων, ἡ-
μιόνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τινα
δὲ χωρία καὶ αὐτὰ τὰ τροχοφόρα ἦ-
σαν ἀγνωστα. Ἡ παραλιακὴ ὁδὸς ἤρ-
χετο ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (Αὐ-
δήμιον) μέχρι δὲ τοῦ Γάνου ἦτο δύσ-
βατος καὶ διεκοπίετο ὁσάκις ἡ θά-
λασσα ἦτο τρικυμιώδης. Ἀπὸ Κουμ-
βάου δὲ μέχρι Ἀγίου Γεωργίου ἡ πα-

«Συζητήσις»
Αθ. 1936
9410

ραλία ἦτο ἀδιάβατος καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχε παραλιακὴ ὁδός. Εἰς τὴν περιοχὴν ἀκριβῶς αὕτην καὶ μεταξὺ Νεοχωρίου καὶ Αὐδημίου εἶναι ἡ ἐπικίνδυνος ὁδὸς ἡ λεγόμενη παραδόξως μόνον παρὰ τῶν Αὐδημιωτῶν «Ντερεβέν», παρὰ δὲ τῶν κατοίκων τῶν ἄλλων χωρίων «Τσελεπίγιου», σημαίνει δὲ ἡ λέξις τουρκιστὶ δρόμος ἐπισφαλῆς (μεταφορικῶς), τοιοῦτος δηλαδὴ ποὺ ὑποχρεώνει τοὺς διερχομένους νὰ βαδίζουν ὡς «τσελεπήδες» (καλομαθημένοι). Μετὰ δὲ Γάνου καὶ Αὐδημίου εἶναι ὁ ἐπίσης περιώνυμος διὰ τὸ δύσβατον αὐτοῦ δρόμος τοῦ Βαρδαλάκκου. Εἶναι δὲ ὁ Βαρδαλάκκος ἀκρωτήριον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ βράχου ἦτο ἐγκαμμένος στενωπὸς δρόμος, εἰς δ' ἀκριβῶς σημεῖον καὶ διεκόπτετο ἡ συγκοινωνία ἐν ὥρᾳ τρικυμίας.

Τὰ Γανόχωρα εἶχον τακτικὴν ἀτμοπλοικὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἀτμόπλοια ἀνεχώρουν τὸ ἑσπέρας ἐκ Κων/πόλεως καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος εὐρίσκοντο εἰς Ραιδεστόν, ὅπου ἐστάθμευον ἀρκετὰς ὥρας. Ἐκ Ραιδεστοῦ,

μετὰ δώρων πλοῦν, ἐφθάνον εἰς Ἄγιον Γεώργιον (Αὐδημίου), καὶ μολοῦν ἐκτακτικῶς καὶ ἐκ τῆς καλῆς προαιρέσεως τῶν πλοιαρχῶν ἐσταθμευον ἐκεῖ τὰ ἀτμόπλοια, τὸ ἐπίνειον αὐτὸ εἶχε μεγάλην κίνησιν, πρὸ παντὸς δὲ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος (1908), ὅτε ἐδόθη ποιά τις ἐλευθερία εἰς τὴν μετακίνησιν τῶν χριστιανῶν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ προσήγγιζεν εἰς Γάνον, ἔπειτα εἰς Χώραν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι Περιστασέως. Ἐκεῖθεν ἔπλεε πρὸς τὰ Μικρασιατικὰ παράλια καὶ προσήγγιζεν ἀπὸ Καραμπεργας (ἐπίνειον τῶν Πηγῶν) μέχρι Ἀριάκης, ὡς καὶ εἰς τὰς νήσους Κούταιν, Μαμαράν (ἔ. ἄ. Ἐ. τῆς ἰδίας δὲ ὁδοῦ ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένην πρὸς τὴν Κων/πολιν.

Ἦσαν δὲ πολλὰ ἀτμόπλοια αἶτια ἐξετέλουν τὸ δρομολόγιον αὐτό, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δημοφιλέστερα ἦσαν ἡ «Μαριάνα» τοῦ Μαρκέτου καὶ ἡ «Ἰθάκη» τοῦ Δεστούνη. Ὑπῆρχον καὶ τινὰ τουρκικὴν ἀτμοπλοία, ἀλλὰ εἰς ταῦτα οἱ κάτοικοι κitéρευον μόνον εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάγκην.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ἘΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Μερικοὶ φίλοι μας ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως εἰς κάθε φύλλον τῆς «Συζητήσεως» δημοσιεύεται καὶ ἑνα πᾶρμα. Ἡ ἐπιθυμία τὸν αὐτὴν μᾶς καλεῖται ὑπερβολικὰ, δὲν γινώσκωμεν ὅμως, ἂν ἡ ἀνηγόρευση νὰ τοὺς ἱκανοποιήσωμεν. Αὐτοὶ τὰ ποιήματα γράφονται εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς πρώτης νεότητος. Ὅταν παρβλῶνται τὰ ἐπὶ ὁ ἀνθρώπου ἀποπλάττειται ἀπὸ τὴν ὥραν τὴν τῆς νεότητος καὶ οἱ ποιητικαὶ ἱλὸς μεταβάλλεται ὅταν δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ὁλοκλήρου.

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τοὺς φίλους μας, δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐγράφη κατὰ τὸ ἔτος τοῦ 1921. Μὰ συγκρίνουν ἀναπολῶ τὴν ἐποχὴν αὐτήν καὶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐγράφη τὸ ποίημα αὐτό.

Ἐνθουσιαστικὴ καὶ τὴν στιγμὴν ἀκόμη ποὺ εἰσῆρχοτο εἰς τὸ τυχερὰ πλοῖον ἕνας νέος σοφιστὸς καὶ καλοσυνδεδωμένος. Ἦτο ὁ κ. Ν. Ο. ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἀπεσπράττους τὰς σπουδὰς τοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἦλθε εἰς Κων/πολιν μὲ τὸ δυνερον καὶ ἰδρύσει περιοδικόν, κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα, καὶ ἡ «Ἐβδομάδα».

Εἰς χεῖρας τοῦ περιήλθε καὶ τὸ περιοδικόν τὸ ὁποῖον ἐξέδιδε ἐγὼ. Τοῦ ἐπροξένησε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ γινώσκῃ. Πράγματι, συνοδεύοντός μὲ κοινὸν φίλον, μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ,

ὅπου, μετὰ τῶν ἄλλων, μοὶ εἶπε πῶς ἦτο διατεθειμένος νὰ δημοσιεύῃ ποιήματά μου εἰς τὸ περιοδικόν του, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶ καὶ ἐγὼ νὰ προσκαρτοσθῶ ὀλίγον εἰς τὴν ἀτιμωσίαν τῆς «Ἐβδομάδος».

Δυστυχῶς ἡ ἐπιθυμία τοῦ αὐτοῦ δὲν κατέστη δυνατὴ νὰ ἱκανοποιηθῇ, καρὰ τὴν θέλησιν μου. Ὡς τὸσον ὅμως καὶ σχέσεις μας ἐγκολοούθησαν φιλικόταται.

Μετά τινας ἑβδομάδας, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ περιοδικόν τοῦ διέκοψε τὴν ἐκδοσιν. Καὶ τότε δημοσίευσεν τὸ ἀκόλουθον ποίημα, ὡς νεκρολογίαν.

Ἐπληροφόρηθην, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτι ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἠτάσσα, δι' ἐπιστολῆς μου, νὰ ματρίωτον τὴν λύπην μου, γράφας εἰς αὐτόν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδεται καὶ μεγάλη σημασία εἰς τὴν αὐτοῦν, ἐφόσον καὶ ὁ Περικλῆς ἐσοτηροῦσθ' ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰς τὴν ἐπιστολήν μου δὲν ἀπάντησε, ἀνῆγγελες μόνον διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐβδομάδος» ἦτο προσωρινή, καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπανελάμβανε τὴν ἐκδοσιν της. Πράγματι ἐξεδόθη μερικὰς ἀκόμη ἑβδομάδας διὰ νὰ διακόψῃ πλέον ὀριστικῶς τὴν ἐκδοσιν.

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ποίημα Μιχὴς Παραστικὸς ἦτο τακτικὸς συνεργάτης τῆς «Ἐβδομάδος», γράφων μόνον στίχους.

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Εἰς τὰ Γανόχωρα ἡδονοκίμει καὶ ἡ κτηνοτροφία, ἰδίως ἡ ἐκτροφὴ αἰγῶν εἰς τὰ χωρία Αὐδήμιον καὶ Νεοχώριον. Εἰς τὸ τελευταῖον ἰδρυθὴ καὶ μικρὸς ποιμενικὸς συνοικισμὸς περὶ τὴν πεδιάδα καὶ πλησίον τοῦ Σχολαρίου, εἰς θέσιν λεγομένην Μάρμαρον.

Εἰς τὸ Αὐδήμιον ὑπῆρχε μικρὰ συνοικία ὀνομαζομένη Ἀγδέικα. Ἐκ τούτου δὲ ὑποτίθεται ὅτι εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν μόνον οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας αὐτῆς ἦσαν κτηνοτρόφοι. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας οὐδέμια διακρίσεις ἐγένετο μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν κατοίκων, περισωθείσης μόνον τῆς ὀνομασίας.

Εἰς τὰ Γανόχωρα διενηργεῖτο καὶ ἀξιολόγον ἐμπόριον χοίρων. Ἦσαν δὲ εἰδικευμένοι εἰς τοῦτο πολλοὶ αὐδήμιωται, λεγόμενοι «τσελεπῆδες», οἱ ὅποιοι κατεβίβαζον ἐκ Β. Θράκης καὶ ἐκ Βουλγαρίας, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων πολλὰ κοπάδια χοίρων. Συνήρχοντο δὲ τότε εἰς Αὐδήμιον πολλοὶ ἔμποροι καὶ μεστῆται ἐξ ὅλων τῶν Γανοχωρῶν καὶ διεπραγματεύοντο ἀγορὰς χοίρων. Ἐπειδὴ δὲ αἱ περισσότεραι ἀγοραπωλησίαι ἐγίνοντο μὲ ὑπολογισμὸν τῶν ὀκάδων, χωρὶς νὰ ζυγισθῶν, καὶ ἐπειδὴ συνέπιπτον καὶ αἱ ἑορταί, αἱ συναλλαγαι αὐταὶ ἐλάμβανον ἐνθῆμον καὶ διασκεδαστικὸν χαρακτῆρα, παρ' ὅλην τὴν ἀγωνίαν, τοὺς κινδύνους καὶ τὰς κακουχίας ποὺ ὑφίσταντο αἰ αὐδήμιωται «τσελεπῆδες» διὰ τὰ καταβιβάζουσιν μέχρις Αὐδήμιου τὸ ἐμπόρεμά των.

Διόγω τῆς σιενόφθιτος τοῦ χώρου εἰς τὰ Γανόχωρα αἱ οἰκίαι ἦσαν, ὥπως εἰς τὰς πόλεις, ἡ μία κολλημένη εἰς τὴν

ἄλλην. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν καὶ ξυλῖνα πολλὰι ζημίαι ἐπρόξενοντο ἐκ τῶν πυρκαϊῶν. Πολλάκις αἱ πυρκαϊαὶ κατέστρεφον συνοικίας ὁλοκλήρους καὶ ἦτο τρομακτικὸν τὸ θέαμα καὶ μεγάλη ἡ ἀπόνειρος τῶν κατοίκων, προπαντὸς κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους, ὅτε ἔλειπον ἐντελὲς τὰ πυροσβεστικὰ μέσα. Οὕτω ἱστορικὴ παρέμεινε ἡ κατὰ τὸ 1889 συμβῆσας πυρκαϊὰ τοῦ Αὐδήμιου καταστρέψασα ὑπερὶ τὰς ἑκατὸν οἰκίας καὶ πρὸς ἡμισὴ ἀνυπολογίστους ζημίας, διότι ἦτο φθινόπωρον καὶ ἐκάνῃ ἡ συγκομιδὴ καὶ ἡ ἐσοδεῖα * τῶν πυροπαθῶν.

Ἄλλη μεγάλη πυρκαϊὰ ἐγένετο εἰς Νεοχώριον κατὰ τὸ 1909 καὶ ἄλλη εἰς Χώραν κατὰ τὸ 1911. Τὸ τρομακτικότερον ὅμως δυστύχημα τῶν Γανοχωρῶν ὑπῆρξε ὁ κατὰ τὴν 27ην Ἰουλίου τοῦ 1912 γενόμενος σεισμὸς τῶν Γανοχωρῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐξεστράγη καὶ πυρκαϊὰ εἰς Χώραν καὶ Μυριόφυτον, καταστρέψασα πᾶν ὅτι ὁ σεισμὸς δὲν κατέρριψε. Οὕτω ἡ συμφορὰ, ἰδίως εἰς τὰ παραλιακά χωρία, ἦτο μεγάλη, διὸ καὶ ἐξημώθησαν ταῦ-

* Ἐσοδεῖα (σοδεῖα) ἐλέγοντο τὰ δημητριακά (σίτος, κριθή κ.λπ.) τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι κατὰ τὸ θέρος μετέφερον ἐκ τῆς πεδιάδος διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς σταφυλῶν καὶ ἄλλων ὀπωρικῶν.

τα, καθόσον πολλοὶ κάτοικοι ἐτράπησαν εἰς Κων]πολιν καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνῶ πρότερον μόνον ἐμπορευόμενοι καὶ εὐκατάστατοι ἦσαν οἱ οἰκονομικῶς ἐγκατεστημένοι εἰς Κων]πολιν καὶ εἰς ἐξωτερικόν, μετὰ τὸν σεισμόν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλειψοῦσι τὰ χωρία τὸν οἰκονομικῶς, διὰ νὰ ἀναζητήσωσι στέγην καὶ πόρους ζωῆς.

Κατὰ τὸν σεισμόν ὑπῆρξαν πάμπολλα καὶ τὰ ἀνθρώπινα θύματα, ἀδυνατοῦμεν δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν λόγον, διὰτὶ ὁ συγγραφεὺς βιβλίον, ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1913, ἦτοι ἐν ἔτος μετὰ τὸν σεισμόν, καὶ ἐκδοθέντος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σεισμοῦ, καὶ ἀσχολουμένου μὲ τὰ Γανόχωρα, γράφει ὅτι οὐδὲν ἀνθρώπινον θῦμα ὑπῆρξε ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ τοῦ σεισμοῦ καὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐνῶ εἶναι γνωστότατον εἶναι εἰς τὰς κομποπόλεις Γάνον, Χώραν καὶ Μυριόφυτον τὰ θύματα ἡριθμοῦντο εἰς ἑκατοντάδας. Εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον Αὐδήμιον, τὸ ὁποῖον ὑπέστη τὰς ὀλιγοτέρας ζημίας — πλὴν τοῦ Νεοχωρίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ἀνθρώπινα θύματα — ἡριθμοῦντο εἰς ἐπὶ ὁ φονευθέντες, πολλοὶ δὲ ἦσαν οἱ τραυματισθέντες, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ τινες ἀπέθανον μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν.

(Ἐπεὶ συνέχεια)

μὴν παραγγεῖλαι
κα τοῦ ἑνα τόπι
σα ἀπὸ τὸ θωμα
α. Πῶ! πῶ! κα
ρο ἦταν ἀνοιχτ
! Πλᾶ! στὸ σπῆ
ὕπαστεγο κ' ὁ
ἦταν ὁ δρόμος
τὸ ρέμμα. Τὸ τ
στὸ ὑπαστεγο κ'

ῶν ἐτρεφε ἡ μη
ταζε τὸ Θανάση
ς θά ἔκαμε καμ
δια παιδιῶν.
ε τί ἰ, ἐτρεφε
αδιά, πίσω ἀπὸ τ
ὸ τόπι. Μαζὶ τους

καὶ ἀναφυλλίζον
τέρα τους στὸ δρό
α. Ἀλλὰ ὁ Θανά
γορα τὸ λογαρια
μὴ ποὺ ἔπεσε ἀπὸ
ε εἰς ἀρκετὸ ὕψος
ατρικήλυσε μέσα
ἦταν ξηρὸ καὶ μό
λίγο νερό. Τὸ τ
αμνὴ νὰ φθάσῃ τ
μέσα στὸ ρέμμα.
ὁ μὲ τίς ἀδελφές
ο, ὁ Θανάσης κα
καὶ σύμφωνον
ἔκαμε μὲ τὸ νοῦ
νὰ φθάσῃ τὸ τ
μὲ τὸ βρήκε
πὲρ.

ς καὶ φωνάζοντας
του καὶ ἀνέβηκαν
πίπτει. Τὰ κορίτσια
τὸ παιχίδι τους
! τότε τὴ μητέρα
ν καὶ τὸ Θανάση
τρία μαζί.

E. Z.

ἡδύποτα
ΤΣΟΥ
ΠΟΥΛΟΥ
(Συν. Τρωάδος)
NIKH

ΚΑΠΕΛΛΑ "ARMEN.,
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 57—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα νέαι
παραλαβαὶ βιεννέζικων μοντέ
λων καὶ κροκὶ ὥς καὶ ἀθηναϊκῶν

τά του. 'Η χαρά του δὲ πλασιάζετο, ἐφόσον ἐδέλεπε καὶ νὰ ἐτοιμάζηται πολὺν

Τὰ πιάτα θύμω ἤρχοντο καὶ ὁ Φαγόνδιος δὲν ὑποπ ἀπογορηθεῖσιν τὴν ὅποιαν δοκιμίσαν ἐντός ὁλίγου. Δ

πιάτα ἤτο μισὸ μόνον μῆλ μία ἐλγῆ, εἰς τὸ τρίτο μισῇ

Ὁ Φαγόνδιος τὰ κατε ἀνόγκην, ἐπερίμενε ὅμως ἱατρὸν διὰ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τοῦ. Ἀλλὰ ὁ ἱατρός δὲν ἔ

"Γστερα ἀπὸ ἀριετινῶν ποίησεν οὗτὶ τὸν περιμένει

Ἐπῆγε ὁ Φαγόνδιος εἰς ἀλλὰ ὁ ἱατρός ἦτο εἰς ἐν μεῖον, ἐποὺ ἡσχολεῖτο μὲ γειαν ἐνὸς φωτοῦ. Μόλις Φαγόνδιον, τὸν ἐχαίρετον καὶ ἀμέσως εὐρέθη εἰς τὴ τοῦ κήπου. Ἐκεῖ δὲ ἐνάλ γόνδιον διὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ ὅ τι ἄνθος ἦ φωτόν. Τοῦτο το συνεχῶς καὶ ὁ Φαγόνι μα ἔξ μηνῶν ἐθεραπεύθη ὁ σθεναίος του.

Τὴν αὐτὴν περίπου θερ λει καὶ ὁ κ. Ἠλίας Πέτρ κωτέραν καὶ ἐπιστημονικί θλία του, προσιτὰ εἰς ἔλ

... καὶ

... ἀκούσεται ὁρίαν τῆς φυσιοθεραπείας τὸν στόμαχον. Ἡ πολυρ καύματα, αἱ σάλτσοι, τὰ οἱ πσὰ καὶ γενιχὸς ἡ καλοῖ γνώσω εἰς τι βιβλίον του «εἰζώην». Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν νὰ παραδεῖ ἀναφέροντες τὸν ρωμαῖον Φαγόνδιον ὁ ὁποῖος ὑπερρ φερει ἀπὸ ἰσχυαλγίαν, ὁδῶ ματισμοῦ, πόνους εἰς τὸν σι

Ἡναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς ἐποχῆς του, ὁ ὁποῖος, φαίνε μεγάλῃν πίστιν οὕτε εἰς τὰ τε εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς νῆς. Ἐκλείπει τὸν Φαγόνδι μάτιον καὶ τοῦ εἶπε νὰ περ ως ὁ Φαγόνδιος ἀνεξήγησι μάτιον καρέκλα ἢ πολυθρόν ἑαπλώσῃ τὰ δῆθεν κακική. Ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῇ μ ὁδου του καὶ τοῦ τοῖχου κ νῆν τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ νεφανίζετο. Παραδόξως δὲ πλάτῃ του ἤρχισε νὰ θερμα οὔτον βαθμὸν ὥστε ἡναγκά κουμβᾷ πλέον ἐπ' αὐτοῦ. Ἀ θερμαίνεται καὶ τὸ δάπεδον τὸν νὰ στέκηται. ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἀναμειβόμεως ἐκείνην ὁ Φαγόνδιος θὰ ἔ πὸ τὸ βάρος του.

34 η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

μας τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεβίωσαν εἰς Ἑκά- λην ὁ Ἀλέξανδρος Βασιαναστασίος. Εἰς τὰς 18 Νοεμβρίου ἡγετοκόντησαν εἰς Γαλλίαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν Σαλαγκρό. Εἰς τὰς 19 Νοεμβρίου εἰς τι ὄραγον ἐν Ἰαπωνίᾳ, συνεβίβ τῶν βροχῶν, κατέρρευσε φράγ- μα 60 μέτρων καὶ ἐφονεύθησαν 200. ἔτρα- ματίσθησαν δὲ 800 ἄνθρωποι. τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνεταρτάσθησαν εἰς Τατόι αἱ σο- ροὶ τῶν ἀειμνήστων βασιλέων μας. τὴν 24ην Νοεμβρίου ἡ γερμανικὴ Καθέρνυσις ἐν ἀνακο- νῶσει τῆς διαμεταρτυρήθῃ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ βραβεῖου Νόμπελ εἰς τὸν ἀντιχιτλερικὸν γερ- μανὸν συγγραφέα Κάρολον φῶν Ὀυϊτσκι, το- νίσασα οὕ- «διὰ τὴν ὑδρὶν αὐτὴν δὲν θὰ πα- ραλείψῃ νὰ δώσῃ τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν» τὴν 27ην Νοεμβρίου ἀπέθανεν εἰς Μόντε Κά- ρλο ὁ Βασιλεὺς Ζαχαράφ. τὴν 28ην κατέ- πλευσαν εἰς Φάληρον ὁ τουρκικὸς στόλος. τὴν 29ην Νοεμβρίου ῥεζατο τὸν ἑρατῶν του ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον συνδριον τῆς ὁρθόδο- ξου ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30ην Νοεμ- βρίου οἱ Ἰτακοὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Μουσολλίνι παρελάσαν αἰ- φνιδίως εἰς τὰς δόδας τῆς Ρώμης, καὶ φά- λοντας τὴν «Τσιονιστικὴν» κατηγόνηθησαν εἰς τὸ Παλάτιον Βενέτσιαι, ὅπου ἐγένετο ἡ ἀποκά- λυψις τῆς ἀντικυβερνητικῆς πλάνης τῆς αὐτο- κρατορίας. τὴν αὐτὴν ἡμέραν κολλοσιταία πυρκαῖα εἰς Ἀνδρίαν κατέκαυσε τὸ Κρυστάλ Παλάς.

Εἰς τὰς 3 Δεκεμβρίου ἐξερράγη συνταγμα- τικὴ κρίσις εἰς Ἀγγλάν λόγω τῆς ἐπιθρησίας τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου ὅπως νυμφεύθῃ συμ- φωνῶς μὲ τὰς ἀντιλήψεις του τὴν 3ην Δε-

κεμβρίου μεγάλαι πλ νεσιὰς τῶν ὁποίων ἐ- ὤην Δεκεμβρίου ὅλλο- πλάνον ἀνεφλέγῃ κα- τομα τὴν 10ην Δεκ- λειὸς τῆς Ἀγγλίας φῶ τοῦ δουκὸς τῆς ἀπεβίωσαν ὁ Ἰταλὸς τὴν 14ην Δεκεμβρί- κίνημα εἰς Κίναν. τὴ Ἀδρίανον ἡ αὐτοῦ Μ- θρος τῆς Κυθέρνυσις κ. Μουσολλίνι ἐδήλω- τὸν «ἀνέστην μῦθον τὴν 19ην Δεκεμβρίου τοφώρῃ 4 δημοτικῶι- ας Κοκκινιάς, ὡς ἔ- των κ. Κοκκινιά λαθε- δραχμ. Εἰς τὴν 30- ὶαν Σαλδα ... εἰ- πτὰ χωρὶα φωνεῖται σίον ἀτόμων τὴν 2- σσηπικὸν τοῦ περιὸς σῶκαφιν καὶ ἐξετά- τῶν ἀναγνωστέων μα- σεῖσθα ἐκδοσιν τῆς προσεχοῦς ἀπριλίου ὁ δημαρχος ἀθηναῖ- τὸν Νόμον κατὰ τῆς ὥσας αὐτὴν νὰ προ- σερῶ τοι εἰς τὴν τὴν 30ην Δεκεμβρίου ἔληρσιν τὴν 31ην Δε- εἰσεται εἰς τοὺς φιλ- τὸ νέον ἔτος 1937 ἐν

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ὁ Θανάσης ὅταν ἀκόμη ἦταν ἐνδεκα χρονῶν ἤθελε νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν λένε μικρὸ καὶ ἀνεκαίνωνον- ταν στίς συζητήσεις τῶν μεγάλων. Δὲν τὸ καταλάβαινε πόσο ἀταίριαστο πρᾶγμα ἦ- ταν αὐτὸ καὶ ἔκρινε τοὺς γονεῖς του νὰ θυμώσουν μαζί του καὶ ναῖνῃν τὸν ἀγαποῦν ὅσο τοῦ ἔπρεπε. Ἀλλωστε τὰ χάδια δὲν τοῦ ἄρεζαν δὲν τοῦ ἔμελε καὶ ἂν ὁ πα- τέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἀγαποῦ- σαν περισσότερο τὰ δύο μικρότερα τοῦ ἀ- δελφία. Ὅσο ὁ πατέρας του, ἐκείνη τῇ χρονίᾳ μὴ πού θὰ πῆγαινε στὴν Πόλῃ, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, γὰ νὰ φωνίσῃ πράγματα γιὰ τὸ μαγαζί του, ρώ- τησε καὶ τὸν Θανάση τί θὰ ἤθελε νὰ τοῦ φέρῃ ἀπὸ τὴν Πόλῃ. Ὁ Θανάσης χωρὶς πολ- λὸ νὰ σκεφθῇ παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρῃ μὴ σουγιά. Κοκκίλες, ἀραμπαδάκια καὶ ἄλ- λα φεύτικα πράγματα δὲν μποροῦσαν νὰ ἀρέσουν στὸ Θανάση. Ἦθελε κάτι τὸ πρα- γματικὸ, κάτι χρησιμο, κάτι πού εἶχαν καὶ οἱ μεγάλοι.

Ὅταν ὁ πατέρας Πόλῃ, ἔφερε στὸ ἔ- λὰ ἔφερε καὶ στὰ μ- πού ἦταν κορίτσι. ἔνα τόπι καὶ «τυπη- δλα» οἱ κ. ... ἰς ἡπ- τὰ, ἀλλὰ ἐνα χρο- προτιμώτερο ἀπὸ τ- ὁ Θανάσης, ἀλλὰ δὲν- τε. Πῆρε τὴν σουγι- μενο, ἐνὼ μέσα του γιὰ τὸ τόπι.

Κατέδωκεν κατέ- σουγιά στὰ χωριά- δλα γιὰ τὴν ἐμπορ- νέθηκε ἐπάνω στὸ

Οἱ ἀδελφεὶς τοῦ ἔ- ἔνα δωμάτιον κ' ἀφ- κοκκίλες, ἄρχισαν ὁ- τὸ τόπι.

Ὁ Θανάσης καθό- τα τοῦ δωματίου νὰ προσπαθοῦσε νὰ ἔ-

ΣΗΜ. Χρς τὴν ἐπαρχίαν Γάνου καὶ Χώρας
ὡπῆγτο καὶ τὸ ἐκ 80 οἰκογενειῶν ἀπαρτιζόμε-
νον χωρίον Ἀράπ Χατζῆ. Τοῦτο ὁ μητροπολί-
της Γάνου καὶ Χώρας Παύλακος (1886-1891)
ῥηθέλως νὰ μετονομάσῃ εἰς Εἰρηνοχώριον ἐκ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΑΘ ΜΑΡ 1936

15

~~ΧΩΡΙΑ~~

Γανοχώριον

τοῦ ὑπάρχοντος ἐκαὶ ναοῦ τῆς Ἀγίας Εἰρή-
νης. Ἀλλὰ ἡ ὀνομασία αὕτη δὲν ἐπεκράτησε.
Τὸ Εἰρηνοχώριον ἢ Ἀράπ Χατζῆ δὲν συμπερι-
λαμβάνεται εἰς τὰ Γανόχωρα διότι κεῖται εἰς
τὴν πέραν τοῦ Ἱεροῦ Ὄρους πεδιάδα. Εἰς τὰ
Γανόχωρα δέον νὰ προστεθῇ τὸ ἐξ 70 οἰκογε-
νειῶν Γιολτζίκι, μετοχτικὸν χωρίον καίμενον
πλησίον τῆς Περιστάσεως καὶ τὸ ὅποιον πα-
ρελείφθη εἰς τὸ προηγούμενον. Τοῦτο ὡπῆγτο
εἰς τὴν Μητρόπολιν Μυριοπότου καὶ Περιστά-
σεως. Ὅστω ἡ μὲν Μητρόπολις Γάνου καὶ Χώ-
ρας εἶχε τὰ ἐξῆς 11 χωρία καὶ κομποπόλεις:
Χώραν, Γάνον, Καρασιάν, Μηλιό, Αἰθήμεον,
Νεοχώριον (Γανόχωρα ἅπαντα) καὶ τὰ: Ἀράπ
Χατζῆ, Ἰντοσίκοι, Κασάμπολιν, Σεντοσίκι καὶ
Παλαμπούτ (μὴ Γανόχωρα). Ἡ δὲ ἐπαρχία
Μυριοπότου καὶ Περιστάσεως ἐκ τῶν ἐξῆς
10: Μυριοπότον, Ἡρακλείτσαν, Περιστασίαν,
Πλάτανον, Στέρναν, Καλαμίτσι, Λούσιδαν,
Γιολτζίκι, Γιαγάτς καὶ Γανήκιοι.

Ἐκ τούτων μόνον τὰ Γανήκιοι καὶ τὸ Για-
γάτς δέον νὰ ἐξαλειφθῶν τῶν Γανοχώρων,
διότι τὸ μὲν πρῶτον κεῖται εἰς ἄλλορον ἀπό-
στασιν νοτιοδυτικῆς τῆς Περιστάσεως, ἤτοι
πλησίον τῆς Καλλιπόλεως, τὸ δὲ πτωχὸν χω-
ρίον Γιαγάτς ἀπαρτιζόμενον ἐκ 35 οἰκογενειῶν
ποιμένων καὶ ἀνθρακῶν, οὐδὲ ἐξ ἀκοῆς μᾶς
ἦτο γνωστὸν. Πληροφορούμεθα δὲ τὰ περὶ αὐ-
τοῦ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Εὐδοτ. Ἰσάκιοι «Τα
Θρακικά», Ἀθήνησι 1892.

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ